

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 listopada 2019 r.

Pozycja 220

POSTANOWIENIE z dnia 10 lipca 2019 r. Sygn. akt Tw 21/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 26 marca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi Rady Gminy Kobylnica,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Kobylnica (dalej: wnioskodawca) 25 września 2018 r. wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276; dalej: ustawa zmieniająca) w zakresie, w jakim „przewiduje on wejście w życie przepisu art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 tejże ustawy z mocą wsteczną, tj. od dnia 1 stycznia 2018 r.” z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 26 marca 2019 r. (doręczonym pełnomocnikowi wnioskodawcy 1 kwietnia 2019 r.) Trybunał odmówił nadania dalszego biegu wnioskowi, stwierdziwszy, że doręczonej przez wnioskodawcę uchwały (nr LIX/483/2018) nie można uznać za podstawę prawną wniosku, ponieważ nie precyzuje ona wzorca kontroli. W związku z tym Trybunał uznał, że wniosek w zakresie, w jakim samoistnie wskazuje art. 2 Konstytucji jako wzorzec kontroli dla art. 17 pkt 2 ustawy zmieniającej, pochodzi od podmiotu nieuprawnionego.

W zażaleniu z 8 kwietnia 2019 r. wnioskodawca wniósł o uchylenie postanowienia Trybunału z 26 marca 2019 r. oraz nadanie wnioskowi dalszego biegu. Następnie w piśmie procesowym z 24 maja 2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy, działając w jego imieniu, wycofał ten środek odwoławczy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.

TK) wnioskodawca może wycofać wniosek do rozpoczęcia rozprawy. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym prawo do cofnięcia wniosku przed rozpoczęciem rozprawy mieści się w granicach swobodnego uznania wnioskodawcy i stanowi odzwierciedlenie zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. postanowienia TK z: 4 marca 1999 r., sygn. SK 16/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 26; 8 marca 2000 r., sygn. K 32/98, OTK ZU nr 2/2000, poz. 64 oraz 13 września 2000 r., sygn. K 24/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 192). Wycofanie wniosku przed rozpoczęciem rozprawy nie podlega zatem kontroli Trybunału Konstytucyjnego.

Złożone przez pełnomocnika wnioskodawcy, w piśmie procesowym z 24 maja 2019 r., oświadczenie o wycofaniu zażalenia na postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu jest równoznaczne z cofnięciem wniosku. Wyczerpuje bowiem przesłankę, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, co stanowi podstawę umorzenia postępowania w niniejszej sprawie.

Z tego względu Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.